

ת"פ 8177/03/18 - מדינת ישראל נגד דינה אבו יחיה, גמלאת ג'ילוואת- עניינה הסתיים

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 8177-03-18 מדינת ישראל נ' אבו יחיה(עציר)
ואח'
ת"פ 54747-04-18 מדינת ישראל נ' אבו יחיה(עצור
בפיקוח) ואח'

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד דואק
	נגד
	1. דינה אבו יחיה
	2. גמלאת ג'ילוואת- עניינה הסתיים
	ע
הנאשמות	ע"י ב"כ עו"ד וותד
המאשימה	

גזר דין בעניין הנאשמת 1

העבירות

הנאשמת, כבת 23, נותנת את הדין בגין שלושה תיקים פלייליים.

בת.פ 8177-03-18 (להלן התיק הראשון), הורשעה הנאשמת על פי הודאתה, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של גניבה בצוותא, לפי סעיפים 384 ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382(א) לחוק. על פי תיאור העובדות, ביום 23.02.18 בסמוך לשעה 17:00, בעיר לוד, הלכו המתלוננת וגיסתה ברחוב. המתלוננת הייתה בחודש השמיני להריונה ואילו גיסתה דחפה עגלת תינוק ובה בתה בת ה-8 חודשים. המתלוננת שוחחה בטלפון הנייד עם בעלה ומסרה לו, כי ברשותה סכום של 5,000 ₪ במזומן. הנאשמת יחד עם הנאשמת הנוספת ג'מלאת ג'אליוואת (להלן: ג'אליוואת) ו-3 חברותיהן שזהותן לא ידועה, שמעו את השיחה ופנו למתלוננת בצעקות וקראו לה למסור להן את תיקה. המתלוננת וגיסתה התעלמו מהקריאות והמשיכו בדרכן. הנאשמות רצו אל עבר המתלוננת וגיסתה אשר אמרה להן שהמתלוננת בהריון. הנאשמת והאחרות היכו את המתלוננת והפילו אותה ארצה תוך כדי שהנאשמת סטרה לה על פניה ומשכה את תיקה בכוח. משאחזה המתלוננת בתיקה, הנאשמת הכתה אותה בגבה ובבטנה ההרה עד אשר זו שחררה את התיק. בעוד המתלוננת שרועה על הארץ והחברות מכות בה, הצמידה מי מהמעורבות את גיסתה בכוח לגדר סמוכה על מנת שלא תסייע לה, ובהמשך ג'אליוואת ניסתה להפיל את עגלת התינוק. כאשר הבחינו הנאשמות וחברותיהן בעובר אורח שהגיע למקום הן נמלטו עם תיקה של המתלוננת ובו הכסף. כתוצאה מן התקיפה

המתלוננת דיממה מכף ידה השמאלית, נגרמו לה שפשופים שטחיים בברך ימין וכאבים בבטנה. היא פונתה באמבולנס לקבלת טיפול רפואי וביצוע בדיקות לעובר, ואושפזה למשך 24 שעות להשגחה במחלקת הריון בסיכון. לנאשמת יוחסה עבירה של גניבה בצוותא ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר. לג'אליוואת יוחסה עבירה של ניסיון תקיפה.

יש לציין כי עניינה של ג'אליוואת כבר הסתיים, במסגרת הסדר טיעון שהתחשב בגילה הצעיר, העדר עבר פלילי, וקושי ראייתי. בגזר דין מיום 14.11.18 הוטלו עליה 3 חודשי מאסר על תנאי, קנס כספי בסך 750 ₪ וכן פיצוי למתלוננות בסך כולל של 1,750 ₪.

הנאשמת ביקשה לצרף ת"פ 18-04-54747 (להלן: התיק השני) במסגרתו הורשעה בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק ובעבירה של גניבה בצוותא לפי סעיפים 384 ו-29(א) לחוק. המדובר באירוע מיום 08.04.18 בסמוך לשעה 15:59, בו הפרה הנאשמת את תנאי מעצר הבית שהוטלו עליה במ"ת 18-03-8189 (בגין התיק הראשון) ולפיהם היה עליה לשהות במעצר בית בבית הוריה ובפיקוחם, למעט שעות התאווררות שניתנו לה, בפיקוח. הנאשמת הגיעה לחנות בגדים בכפר סבא, יחד עם הנאשמת השנייה סוהילה אלעביד (להלן: אלעביד), ועוד 3 אחרות שזהותן אינה ידועה. ארבעת השותפות נכנסו לחנות, ונצמדו למתלוננת אשר ערכה קניותיה. בעוד הנאשמת הסיחה את דעת המתלוננת, נטלו אלעביד והאחרות מתוך תיקה את ארנקה ובו כרטיסי אשראי, כסף מזומן בסך 200 ₪, כרטיס אזרח וותיק וכרטיסים נוספים.

יש לציין כי בעניינה של אלעביד הותלה ההליך בשל אי איתור.

הנאשמת ביקשה לצרף תיק נוסף, ת"פ 17-02-7531 (להלן: התיק השלישי) שעניינו אירוע קודם בזמן. המדובר בעבירות של סיוע לגניבה לפי סעיף 384 ו-31 לחוק, אשר בוצעו יחד עם אלעביד ועם נאשמת נוספת. לפי עובדות האישום, ביום 2.11.16, סייעה הנאשמת לגנוב את תיקו של המתלונן, בעת שערך קניות בסופרמרקט, בכך שנכחה במקום יחד עם אלעביד, בעת שהשלישית ביצעה את הגניבה. בתיק היה רכוש רב השייך למתלונן, לרבות: ארנקה של אשתו, כסף מזומן בסך 800 ₪, כרטיסי אשראי, כרטיס אזרח וותיק וכרטיס ניצול שואה.

יש לציין כי בעניינן של שתי הנאשמות האחרות, בוטל האישום בהסכמה, בשל קושי ראייתי.

בד בבד עם הגשת כתב האישום בתיק הראשון, הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים. הנאשמת שהתה במעצר מיום 23.02.18 ועד 05.03.18, אז שוחררה למעצר בית. לאחר שביצעה את העבירות נושא התיק השני, תוך הפרת תנאי השחרור, שבה ונעצרה ביום 24.04.18. ביום 23.05.18 שוחררה בתנאי איזוק אלקטרוני. ביום 16.12.18 התקבלה בקשתה להסרת האיזוק, אך נותרו על כנם תנאי מעצר הבית, לרבות שעות התאווררות, וכך עד היום.

לא קיימת הסכמה עונשית בין הצדדים, אך עוד בשלב הראשון של הטיעונים לעונש, הוסכם כי יינתן תסקיר מטעם שרות המבחן. חשוב לציין כי התסקיר נכתב בטרם הודיעה הנאשמת על רצונה לצרף את התיק השלישי, כך שאין בו התייחסות לאירוע זה.

התסקיר

קצינת המבחן מתארת את הנאשמת כרווקה המתגוררת בבית הוריה, מאורסת מזה כשנה ועתידה להינשא בקרוב. הנאשמת היא החמישית מבין 8 ילדים, סיימה 10 שנות לימוד ואז יצאה לעבוד על מנת לסייע בפרנסת משפחתה הסובלת מקושי ומחסור כלכלי. טרם מעצרה עבדה בעבודות ניקיון.

אין לנאשמת הרשעות קודמות.

נכתב כי הנאשמת התקשתה לקבל אחריות על ביצוע העבירות, ובעצם הכחישה ביצוען וטענה לטעות בזיהוי, זאת בנוגע לשני התיקים הראשונים. גישה היתה קרבנית וכועסת, והיא שללה כל בעייתיות במצבה. לצד זה, ביטאה חשש מפני האפשרות שיוטל עליה מאסר בפועל, אשר יפגע בכוונתה להינשא בקרוב. הנאשמת תיארה את תקופת מעצרה בנווה תרצה כטראומטית, על כן הוצע לה מצד שרות המבחן לפנות לאבחון פסיכיאטרי, אך היא לא התייצבה לתור שנקבע, ואף לא שמרה על קשר עם שירות המבחן. נערכו ניסיונות רבים ליצור קשר עמה, ללא הצלחה. ההתרשמות היא כי קיימת עמדה בעייתית כלפי גורמי סמכות, והועלתה האפשרות לקיומה של הנמכה קוגניטיבית. כמו כן, עולה קושי להיענות לגבולות חיצוניים וקיימים קווי התנהגות אנטי סוציאליים. שרות המבחן התרשם כי המניע לעבירות היה כלכלי, וספק עד כמה מבינה הנאשמת את מצבה. בסיכומו של התסקיר נכתב כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות היא גבוהה ומידת החומרה הצפויה, גבוהה אף היא. מצד שני, נלקח בחשבון העדר עבר פלילי. ההמלצה בסיום התסקיר היא להטלת מאסר בעבודות שרות, כענישה חינוכית וקונקרטי, וכן פיצוי למתלוננות.

טיעוני הצדדים

בדין מיום 1.5.19 הודיעו ב"כ הצדדים כי בתחילה גובש ביניהם הסדר דינוי שכלל את שני התיקים הראשונים, ואולם לאחר מכן ביקשה הנאשמת לצרף את התיק השלישי, ולא הושגה הסכמה עונשית כוללת. לפיכך, טענו ב"כ הצדדים, איש לשיטתו.

ב"כ התביעה הפנתה לנסיבות החמורות של התיק הראשון, זאת לנוכח האלימות שנקטה הנאשמת יחד עם האחרות, כלפי המתלוננת שהיתה בחודש השמיני להריונה, וכלפי גיסתה, שדחפה עגלת תינוק. נטען כי יש חומרה בכך שהאירוע התרחש ברחוב, לאור היום, ולא היה בכך כדי להרתיע את הנאשמת. בנוסף, יש חומרה רבה בכך שהעבירות בוצעו בצוותא חדא, וגרמו חבלות ממשיות. התביעה הזכירה כי בגין תיק זה לבדו, גובש בתחילה הסדר טיעון לפיו הגבילה עתירתה ל-12 חודשי מאסר לכל היותר. ואולם, הנאשמת הפרה את מעצר הבית, הגיעה לכפר סבא יחד עם חברותיה, וביצעו יחד את הגניבה נשוא התיק השני, כלפי קשישה. נטען כי העבירה בוצעה במיומנות גבוהה, תוך חלוקת תפקידים ביניהן, אשר אפשרה ביצוע העבירה במהירות רבה. התביעה הפנתה לכך שבשלב זה עודכנו הסכמות הצדדים, כך שהתביעה הגבילה טיעוניה בגין צירופם של שני התיקים, ל-16 חודשי מאסר, אך אז הודיעה הנאשמת על צירופו של התיק השלישי, והסדר בוטל. גם בנוגע לתיק השלישי נטען כי קיימת חומרה בביצוע העבירה כלפי קשיש, ניצול שואה. בתיק זה יוחסה לנאשמת עבירת סיוע לגניבה בלבד, על כן הגבילה התביעה טיעוניה, לגבי צירוף שלושת התיקים, ל-17 חודשי מאסר. ב"כ התביעה הפנתה לבעייתיות הרבה הנשקפת מן התסקיר, ולהערכת המסוכנות שהיא ברמה גבוהה. עתירת התביעה היא להטיל 17 חודשי מאסר, וכן מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי לכל המתלוננים. לדעת התביעה אין לנכות מן המאסר את תקופת האיזוק האלקטרוני.

ב"כ הנאשמת טען כי יש לקחת בחשבון את הודאת הנאשמת, צירוף התיקים, החיסכון בזמן השיפוטי, וחלופי הזמן מאז בוצעו העבירות. בנוסף, טען כי יש משקל להתרשמות שרות המבחן לפיה לא ניתן לשלול קיומה של הנמכה קוגניטיבית אצל הנאשמת. עוד הפנה לתסקיר ממנו עלה כי הנאשמת הביעה מצוקה אישית בעקבות מעצרה בכלא נווה תרצה וסבלה מדיכאונות. עניין נוסף שביקש לקחת בחשבון הוא תקופת המעצר הממושכת, והמעצר באיזוק אלקטרוני. לאור התיקון בחוק העונשין, עתר להטלת מאסר בעבודות שרות, והפנה לכך שמאז בוצעו העבירות הללו, לא נפתחו תיקים נוספים. בנוגע לנסיבות ביצוע העבירות, טען ב"כ הנאשמת כי בתיק הראשון, העבירות בוצעו יחד עם אחרת שנדונה למאסר על תנאי בלבד. לסיום, הזכיר כי בהליך המ"ת חולטו 3,000 ₪ שהפקידה הנאשמת, וביקש כי היתרה בסך 5,000 ₪ תועבר למתלוננים על חשבון הפיצוי שיוטל.

הנאשמת בדברה האחרון הודתה שטעתה ולא תשוב על מעשים אלו. כמו כן, אמרה שחייה ייהרסו ואירוסיה יבוטלו אם ייגזר עליה מאסר בפועל. הנאשמת הזכירה כי אמה חולה והדבר יפגע בה.

מתחם העונש ההולם

העבירות בהן הורשעה הנאשמת, נועדו למלא אחר האינטרס החברתי, להגן על רכושו של הפרט.

החומרה היתרה שנלוותה לעבירות, נעוצה בכך שחלקן היו כרוכות באלימות קשה, שהותירה חבלות, וחלקן בוצעו כלפי קשישים, שהיו למעשה חסרי ישע מול נחישותה של הנאשמת לגזול את רכושם.

ברע"פ 2797/09 גולן נ' מד"י (2.4.09) אמר בית המשפט העליון:

עבירות התקיפה לשם גניבה, ובמיוחד כאשר עבירות אלו מופנות כלפי החלש ותוך שימוש באלימות, הינן חמורות ביותר ויש בהן משום תופעה שיש לעקרה משורש.

באותו עניין, דובר בנאשם שביחד עם אחר, ראה כי המתלוננת מחזיקה בתיקה סכום כסף גדול. השניים עקבו אחריה, החלו למשוך את תיקה מעל כתפה, וכשהתנגדה, דחפו אותה, עד שנפלה ונגרמו לה שריטות ושפשופים. בשלב זה, השניים נטלו את התיק ונמלטו. הנאשם היה בעל עבר פלילי מכביד, ותלוי היה נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה למשך 12 חודשים, אך עלה כי הוא מבצע ניסיונות משמעותיים לגמילה מסמים. בית המשפט העליון אישר את העונש שהוטל על הנאשם: 12 חודשי מאסר, וכן הפעלת המאסר על תנאי כך שבסה"כ, יישא 22 חודשי מאסר.

גם במקרים אחרים, הוטלו עונשים מחמירים בגין עבירות גניבה שבוצעו באלימות.

ברע"פ 8566/13 טקצ'נקו נ' מד"י (01.02.15), הנאשם הורשע בשני כתבי אישום אשר ייחסו לו עבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר (כתב אישום אחד) והסגת גבול, היזק בזדון וגניבה (כתב אישום שני). בתיק העיקרי והחמור מבין השניים, העובדות הן כי הנאשם ואחר הבחינו בעובר אורח משוחח בטלפון הנייד, התנפלו עליו והכו אותו באגרופים בראשו ובעטו בו כשנפל. האחר נטל את הטלפון, אך במנוסתם השליכו אותו. למתלונן נגרמו חבלות בפניו והוא נזקק לטיפול רפואי. בית משפט השלום קבע לתיק העיקרי מתחם ענישה הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר, והטיל 10 חודשי מאסר. בבית המשפט המחוזי נדחה הערעור על חומרת העונש, אך בבית המשפט העליון ניתן משקל משמעותי לתהליך שיקום שעבר הנאשם, והעונש הוקל ל-7 חודשי מאסר, בגין שני התיקים.

ברע"פ 4495/19 פלוני נ' מד"י (04.07.19), נדון לאחרונה עניינו של קטין כבן 15 בלבד, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה בצוותא וגניבה, בכך שיחד עם אחר תקף את המתלוננים, מחוץ למועדון, וגנב את מכשירי הסלולר שלהם בשווי של 8,000 ₪. בית משפט השלום גזר על המבקש 5 חודשי מאסר בפועל, ופיצוי בסך של 2000 ש"ח לכל אחד מהמתלוננים, והערעור על חומרת העונש נדחה.

ברע"פ 9048/11 מוחמד נ' מד"י (24.5.12), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה לשם גניבה, יחד עם נאשם נוסף. בעת שהיו השניים בבית קפה, הבחינו כי המתלונן ששהה שם, מחזיק ברשותו סכום כסף גדול, לכן עקבו אחריו עד ביתו, וכשנכנס לשם, התנפלו עליו במכות אגרופים, גנבו 2,100 ₪, מכשיר טלפון, ומסמכים שונים, וגרמו לו חבלות. בבית המשפט המחוזי הגבילה התביעה טיעוניה ל-24 חודשי מאסר, ובית המשפט הטיל 24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש ואת הטענה לפיה לא היה ראוי לאמץ את עמדת התביעה במלואה.

ברע"פ 9545/09 עז אלדין נ' מד"י (24.03.10), המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה בצוותא ותקיפה לשם גניבה. המערער ושלושה נאשמים נוספים הסיעו את המתלונן ובאמצע הדרך הודיעו לו כי הדלק אזל ולכן עליו לרדת מהרכב. כשירד, ביקשו הנאשמים את הטלפון הסלולרי שלו וסירבו להשיבו, תקפו אותו באגרופים ובעיטות בראשו וגופו, עד שנגרמו לו חבלות חמורות הכוללות שברים בעצמות הגולגולת ופגיעות קשות נוספות. אחד הנאשמים נטל את ארנקו שהכיל 1,440 ₪ אשר חולקו בהמשך בין כולם. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 15 חודשי מאסר בפועל ופיצוי בסך 5,000

ש"ח למתלונן. בבית המשפט העליון התקבל הערעור על חומרת העונש, והמאסר הועמד על 10 חודשים.

בע"פ 210/18 בן דוד נ' מד"י (26.06.18), הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות בצוותא, גניבה והפקרה לאחר פגיעה. הנאשם יחד עם נאשם נוסף ושני קטינים נטלו במרמה את הטלפון הנייד של המתלוננת וניסו להימלט עם רכבם. בעודם מנסים להימלט, המתלוננת הכניסה את ראשה לרכב וביקשה מהקטין ששייב לה את הטלפון הנייד. הנאשם לחץ על דוושת הגז ואז בלם בפתאומיות. המתלוננת נפלה על המדרכה ועל הכביש וכתוצאה מכך נחבלה בראשה ובפניה, נגרם לה שבר באף והיא אושפזה בבית חולים למשך 5 ימים. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה לגבי עבירת הגניבה נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, ואילו לגבי כלל העבירות נקבע מתחם ענישה הנע בין 18 ל-42 חודשי מאסר. על הנאשם הוטלו 20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם והפחית את עונש המאסר ל-12 חודשי מאסר.

בע"פ 48087-02-13 הוקביי נ' מד"י (7.7.13) הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה לשם גניבה, בכך שיחד עם אחר, הוביל עובר אורח לסמטה חשוכה באמתלות שווא, שם תקפו אותו באגרופים, הפילו אותו ארצה, בעטו בו וריססו את עיניו בגז פלפל, גנבו ממנו ארנק שבו 200 ₪, וטלפון נייד, וגרמו לו חבלות. לנאשם היתה הרשעה קודמת בגין אירוע דומה, בגינו ריצה מאסר ממושך. בית המשפט קמא קבע כי המתחם ההולם נע בין 20 ל-30 חודשי מאסר בפועל, והוטלו עליו 30 חודשי מאסר בפועל במצטבר למאסרו הקודם. בערעור נטען כי לא היה ראוי בית המשפט להטיל עונש על פי מתחם המתאים לעבירת השוד, על כן הוקל עונשו ל-18 חודשי מאסר.

בת"פ (מחוזי מרכז) 25488-08-14 מד"י נ' לוי ואח' (22.3.16), נדון עניינם של 3 נאשמים צעירים, שהורשעו בעבירות של תקיפה לשם גניבה, גניבה ועבירות נוספות, לאחר שבמספר הזדמנויות גנבו בתחבולות שונות טלפונים ניידים מקטינים צעירים, בחטיפת הטלפון מהיד. לגבי שניים מהם (אחד נעדר עבר פלילי שהורשע בשתי עבירות של תקיפה לשם גניבה ועבירות נוספות, והשני בעל עבר פלילי, שהורשע בעבירה אחת של תקיפה לשם גניבה ועבירות נוספות) הטיל בית המשפט 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, תוך חריגה מהמתחם משיקולי שיקום. על הנאשם השלישי (בעל עבר פלילי שהורשע בשתי עבירות של תקיפה לשם גניבה ועבירות נוספות) הוטל עונש של 12 חודשי מאסר.

בת"פ 10125-04-15 מדינת ישראל נ' טננבאום (עציר) ואח' (24.11.15), הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בבית המשפט המחוזי. הנאשמים הלכו בעקבות המתלונן, קפצו עליו מאחור, הכו אותו והותירו אותו שרוע על הכביש לאחר שגנבו את מכשיר הטלפון הנייד שלו. על נאשם אחד נגזרו 9 חודשי מאסר בפועל ואילו על הנאשם השני נגזרו 7 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 16626-03-13 מד"י נ' חגאג (30.09.13), הורשע הנאשם בהתאם להודאתו בשני כתבי אישום. באישום הראשון, דובר בחטיפת תיקה של המתלוננת, בצוותא עם הנאשם השני, כאשר זו ישבה על ספסל ברחוב כשהתיק מונח על ברכיה. המתלוננת רדפה אחרי הנאשמים ובמהלך מאבק עמם נפגעה באצבעותיה ונזקקה לקיבוע. באישום השני, הנאשם ניסה לחטוף טלפון מהמתלוננת ששוחחה לתומה ברחוב. המתלוננת ניסתה להתנגד אך הנאשם הצליח לחטוף את הטלפון והיא נפלה ארצה. בית המשפט הטיל על הנאשם 11 חודשי מאסר.

הנה כי כן, עבירות של תקיפה לשם גניבה גוררות עונשי מאסר משמעותיים.

עבירות גניבה שבוצעו כלפי קשישים, נושאות אף הן חומרה מיוחדת, כפי שנאמר בע"פ 1044/13 זידאן נ' מדינת ישראל (29.10.13):

...על נפגעי עבירה אלו, בכוח ובפועל, מצווה החברה להגן, ובתי המשפט נושאים חובה זו לנגד עיניהם ומייחסים חומרה יתרה לעבירות המכוונות כנגד קשישים. ראוי לחזור ולהדגיש בכלעת:

"שוד או גניבה מקשיש ומחסר ישע, נתפס כמעשה שיש בו כיעור מוסרי גדול יותר מעבירה 'רגילה' של שוד או גניבה, בהיותו הפרה של הצינוי 'והדרת פני זקן' הנתפס כמעין חוק טבע בכל חברה אנושית. העבירה של שוד קשישים היא מעשה נקלה ובזוי במיוחד, גם בקוד העברייני, ולא בכדי היא נחשבת לעבירה הנמצאת בתחתית 'שרשרת המזון' של העבירות ושל העבריינים" [ע"פ 1864/11 דוידוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק הדין (7.11.2012)].

פסיקה ענפה מדגישה את חשיבותההרתעה והגמול ביחס לעבריינים הפושעים נגד קשישים. בית משפט זה רואה בענישה המחמירה בנושאים אלו את תרומתו להגנה על קשישים וביטוי לרצונו להבטיח כי גם בערוב ימיהם לא יהפכו מי שאינם עוד בשיא כוחם הפקר למעשי בריונות, ולא תפגע איכות חייהם...

ואמנם, בגין עבירות של גניבה מקשיש, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר, גם כשלא נלוותה להן התנהגות אלימה (ת"פ 13896-01-16 מד"י נ' מנג'ם (26.09.17); ת"פ 46651-08-15 מד"י נ' עבד אל חלים (10.7.17); ע"פ 36347-12-10 מד"י נ' פרץ (27.5.15)).

בענייננו, הנאשמת נטלה חלק פעיל ודומיננטי באירוע נושא **התיק הראשון**, בכך שחברה לאחרות, וביחד עמן תקפה באופן ברוטאלי את המתלוננת, לשם גניבת כספה, למרות שנאמר לה כי המתלוננת הרה. גם כשהיתה המתלוננת שרועה על הארץ, המשיכה הנאשמת, יחד עם האחרות, להכותה, עד ששחררה את תיקה. כשהבחינו בנות הכנופיה בעובר אורח, נמלטו עם תיקה של המתלוננת והותירו אותה עם חבלות שונות, שהצריכו אשפוז למשך 24 שעות. לדעתי, מעשי הנאשמת היו חמורים ביותר, ומשקפים אכזריות ונחישות להשיג את מטרתה הרעה. בעצם, המעשים גבוליים מבחינת חלותה של עבירת השוד, אלא שעל בית המשפט להתייחס לעבירה כפי שנבחרה על ידי התביעה. לעניין זה, יפים דברי בית המשפט המחוזי (עניין הוקביי לעיל):

...אכן התביעה בחרה בעבירה של תקיפה לשם גניבה ונימוקיה עימה. אין ספק שלבחירה זו יש השלכה לענין מתחם הענישה, גם כאשר מדובר בעבירה שבנסיבותיה דומה לעבירת השוד, כפי שקבע בית-משפט קמא...

באירוע נושא **התיק השני**, הנאשמת בחרה להפר תנאי מעצר בית שהוטלו עליה, תוך הפרת אמונו של בית המשפט, ולצורך עבירה. הנאשמת נסעה לעיר מרוחקת, בצוותא חדא עם שותפותיה לעבירה, לצורך גניבת ארנקה של קשישה, במהלך קנייתיה. נכונותה של הנאשמת להפר תנאי מעצר בית, לשם ביצוע עבירה מתוכננת, מעידה על העדר כל מורא. לרוע מזלה של הנאשמת, האירוע נקלט במצלמות האבטחה, שאם לא כן, יש להניח כי זהות מבצעות הגניבה לא היתה נחשפת. על פי הסרטון שהוצג לבית המשפט, הנאשמת וחברותיה פעלו בזריזות רבה לצורך הסחת דעת הקשישה וגניבת התיק, אם כי הנאשמת לא היתה זו שנטלה בפועל את הארנק מתיקה של המתלוננת. ההתרשמות היא כי הנאשמת היתה חלק מכנופיה שפעלה בנחישות ובתיאום.

באירוע נושא **התיק השלישי**, שהתרחש קודם לשני האירועים האחרים, סייעה הנאשמת לאחרות בגניבת ארנקו של קשיש בחנות סופרמרקט. יש להניח כי לקשיש נגרם נזק רב היות שהארנק הכיל מסמכים רבים. במקרה זה, המדובר בעבירת סיוע, שעל פי סעיף 31 חוק העונשין, דינה הוא מחצית העונש הקבוע לעבירה.

תיאור האירועים מלמד על תעוזתה של הנאשמת שאינה נרתעת מביצוע העבירות תוך התעמתות עם קרבנותיה. באירוע הראשון הסלים האירוע, בפועל, לכדי תקיפה אכזרית, ועל בית המשפט לשקול את הנזק שנגרם. בשני האירועים האחרים, לא הסלים האירוע כיוון שהקשישים המתלוננים לא הבחינו כלל בנעשה, אך מחובתו של בית המשפט לשקול את הנזק שהיה צפוי להיגרם, אילו נאלצו להתעמת עם הנאשמת. לצד זה, אני ערה לכך שבתיקים השני והשלישי לא ננקטה למעשה אלימות כלשהי מצד הנאשמת.

יש לשים לב לכך שבתיק השני והשלישי, חברה הנאשמת לסוהילה אלעביד, שהיא דודתה, לטענתה. אינני מוצאת בכך כל שיקול לקולא, ולהיפך, נראה כי השתיים ניצלו את הקשר המשפחתי כדי לקדם ביצוע עבירות.

בהתאם להלכה הפסוקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מד"י (29.10.14); תפ"ח 34989-04-17 מד"י נ' אלקיים (30.04.19)), יש לקבוע כי שלושת התיקים המצורפים אינם מהווים "מסכת עבריינית אחת", על פי מבחן הקשר ההדוק. לפיכך, יש לקבוע מתחם עונש הולם לגבי כל אחד מן האירועים.

לאחר ששקלתי את מדיניות הענישה הנוהגת ואת נסיבות העבירות בכל האירועים, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע נשוא התיק הראשון נע בין 7 ל-14 חודשי מאסר. בגין האירוע נשוא התיק השני, המתחם ההולם נע בין כמה חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שרות, ועד 6 חודשי מאסר. בגין האירוע נשוא התיק השלישי, המתחם ההולם נע בין ענישה הצופה פני עתיד, ועד 2 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות.

העונש המתאים לנאשמת

הנאשמת צעירה ביותר, ואין לה כל עבר פלילי, פרט לתיקים שלפניי. עובדה זו תישקל לזכותה.

בנוסף יש להתחשב בכך ששהתה במעצר מאחורי סורג ובריש למשך פרק זמן של כחודש וחצי, לאחר מכן היתה נתונה באיזוק אלקטרוני למשך כ-7 חודשים, וכיום עודנה נתונה במעצר בית.

עוד אקח בחשבון את העובדה שהנאשמת הודתה ואף צירפה שני תיקים נוספים ובהודאתה חסכה זמן שיפוטי ואת הצורך להביא את הקורבנות לעדות.

לקולא אתחשב גם במצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת, אף כי אין בכך כדי להכשיר את העבירות. כמו כן, אתחשב בהיותה מאורסת, וצפויה להינשא בקרוב.

בדבריה האחרונים אמרה הנאשמת, כי היא מצטערת על האירועים אך מן התסקיר עולה תמונה בעייתית, לפיה היא התקשתה לקבל אחריות על ביצוע העבירות, וטענה שחלה טעות בזיהוי בכל המקרים. כמו כן, הכחישה את הפרת תנאי מעצר הבית. אם לא די באמור, הנאשמת ניתקה את הקשר עם שירות המבחן. כתוצאה מעמדותיה והתנהלותה, נקבע בתסקיר כי קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהלות אלימה חוזרת בעתיד ומידת חומרה גבוהה מבחינת תוצאות האלימות הצפויה. בסיכום התסקיר הומלץ להטיל עונש מרתיע של עבודות שרות וכן פיצוי למתלוננים, אך חומרת העבירות, והערכת המסוכנות אינם מאפשרים לקבל את ההמלצה, מה גם שכאמור, התסקיר אינו מתייחס לתיק השלישי שצורף בשלב מאוחר.

יש לציין שהנאשמת לא השיבה את הרכוש שנטלה מקורבנותיה ולא הכירה בפגיעה בהם, גם בדברה האחרון.

אני ערה להערת שרות המבחן בעניין מצבה הקוגניטיבי של הנאשמת, אך לא ניתן לייחס לעניין זה משמעות רבה, שעה שהנאשמת לא אפשרה בירור ממשי, ניתקה את הקשר עם שרות המבחן, ולא הגיעה לביקור אצל הרופא. אציין כי ניתנה לה ארכה לצורך הבאת חוות דעת מטעמה בעניין זה, אך לא הוגש כל מסמך מטעמה.

עוד יש לקחת בחשבון כי בעניינה של הנאשמת הנוספת (ג'ליוואת) בתיק הראשון, שהוא החמור מבין שלושת האירועים שלפניי, הסתפקה התביעה בעונש של מאסר על תנאי ופיצוי כספי במסגרת של הסדר טיעון. עם זאת, נמסר לבית המשפט כי ההסדר שהיה מקל יחסית, היה נעוץ בין היתר בקושי ראייתי שהתגלה בעניינה.

נוכח טיב העבירות, יש מקום להטיל פיצוי כספי במסגרת העונש. אמנם, במהלך המשפט עלה כי הנאשמת חיה במחסור כלכלי רב, ואולם על פי ההלכה הפסוקה, בשונה מעניינו של קנס, אין להתחשב במצב הכלכלי בעת הטלת פיצוי (דנ"פ 5625/16 קארין נ' בוקובזה (13.9.17)). לצד זה, אתחשב בנאשמת במתן ארכה עד מועד התשלום.

לאחר כל זאת, יש לגזור את דינה של הנאשמת על פי עיקרון ההלימה, תוך התחשבות בתקופת האיזוק האלקטרוני (ע"פ 7768/15 פלוני נ' מד"י (20.4.16)), וכן בשים לב להעדר כל עבר פלילי.

גזירת הדין

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. בגין האירוע נשוא התיק הראשון: 8 חודשי מאסר.

בגין האירוע נשוא התיק השני: 3 חודשי מאסר.

בגין האירוע השלישי: 14 ימי מאסר.

ב. הנאשמת תישא את העונשים בחופף ובמצטבר כך שבסך הכל תישא 10 חודשי מאסר. מן המאסר יש לנכות את ימי המעצר מיום 23.02.18 ועד 05.03.18, ומיום 24.04.18, עד יום 23.05.18.

ג. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורה, והתנאי הוא שלא תבצע עבירות אלימות הגורמות חבלה.

3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורה, והתנאי הוא שלא תבצע עבירות אלימות (ללא חבלה), גניבה או הפרת הוראה חוקית.

ד. קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 21 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים ורצופים, החל מיום 1.4.20.

ה. פיצוי למתלוננת - עדת תביעה 1 בת"פ 8177-03-18 בסך 5,000 ₪. לבקשת הנאשמת, יקוזזו 3,500 ₪ המופקדים בתיק מ"ת 8189-03-18 על חשבון הפיצוי, והיתרה תשולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.4.20.

פיצוי לעדת תביעה 2 בת"פ 8177-03-18 בסך של 1,000 ₪. לבקשת הנאשמת, יקוזזו 500 ₪ המופקדים בתיק המ"ת על חשבון הפיצוי, והיתרה תשולם בתשלום אחד עד יום 1.4.20.

פיצוי למתלוננת - עדת תביעה 1 בת"פ 54747-04-18 בסך 500 ₪. לבקשת הנאשמת, יקוזז הסכום מול סכומים המופקדים בתיק המ"ת.

פיצוי למתלונן - עדת תביעה 2 בת"פ 7531-02-17 בסך 800 ₪. לבקשת הנאשמת, יקוזזו 500 ₪ המופקדים בתיק המ"ת על חשבון הפיצוי, והיתרה תשולם בתשלום אחד עד יום 1.4.20.

ו. הסכומים המופקדים בתיק המ"ת ישמשו כערובה להתייצבות הנאשמת למאסרה, ורק לאחר מכן יבוצע הקיזוז בהתאם לאמור לעיל. בנוסף, כל תנאי השחרור יעמדו בעינם עד ההתייצבות לריצוי המאסר.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ג תשרי תש"פ, 22 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.